Camelia-Rita Tulbas

SUFLETUL PERECHE

ÎNTÂLNIRE CU UN ÎNGER

Cu o căsnicie ratată la activ și o relație de concubinaj cu o persoană total nepotrivită în afară de sex, Maria nu putea totuși să spună că la cei 32 de ani ai ei era o persoană nefericită. Serviciul era bun și îi plăcea, restul familiei nu avea probleme iar Adrian amantul, era satisfăcător. Uneori chiar părea că o iubește, deși efuziunile lui sentimentale puțin cam false nu o impresionau deloc, ba uneori chiar o iritau, simțind că sunt din interes.

Viața i-ar fi mers mai departe liniștită, dacă într-o bună zi la ea în birou nu ar fi intrat secretara să-i spună:

- Vă căută un client cu un Plan de afaceri. Are nevoie de el pentru un credit.

- Ce profil are?

- Firmă de transport. Vrea să-și mai ia câteva camioane.

Maria își lăsă actele deoparte și îi făcu semn să îl cheme.

În birou intră un bărbat tânăr și subțire, cu un chip foarte de atrăgător, deși nu ai fi putut spune că era frumos. Era pur și simplu atrăgător. Poate ochii, poate zâmbetul, poate sclipirea de pe față îi dădeau un aspect luminos. Sau poate doar așa i s-a părut Mariei, încă din prima clipă în care l-a văzut.

Tânărul s-a așezat pe fotoliul din fața ei și-au început discuțiile. Se numea Tudor, avea o firmă de transport și voia să-și mărească parcul de camioane. Transportul internațional era la mare căutare și dacă mai aveai și rude în străinătate care lucrau în același domeniu, așa cum avea el, nu era practic nici un risc. Trebuia doar să fii serios și să-ți programezi cu grijă cheltuielile și strategia întregii afaceri și nu puteai să nu câștigi.

Tânărul avea ochi pătrunzători, dar nu cu aroganță sau încăpățânare, ci pur simplu convingători. Izvora din ei un entuziasm sincer legat de afacerea lui și, deși blând și politicos, părea foarte hotărât să reușească. Orice întrebări i-a pus Maria, avea răspunsuri potrivite pentru fiecare: de la cheltuielile cu combustibilul pe rutele internaționale până la veniturile pe cursă și la periodicitatea încasărior, răspundea liniștit la toate, cu o precizie și un profesionalism desăvârșit. Pământean și nepământean totodată, îngerul din fotoliu știa foarte bine ce vrea.

După o oră de discuții i-a scris ce acte trebuiesc aduse și tânărul, cu un zâmbet angelic pe față, plecă luându-și politicos la revedere.

Pe moment, Maria nu și-a dat seama ce simte. A rămas doar gânditoare, cu un nelămurit sentiment de liniște senină, de candoare și cu o ciudată nostalgie a frumuseții și sincerității care trecuse pe lângă ea. Parcă adia în biroul ei un aer proaspăt și plin de optimism, un fel de siguranță liniștită și de putere protectoare.

Geamul era întredeschis și-afară se vedeau salcâmii.

CALCULE, DOCUMENTE ȘI TANDREȚE

Peste câteva zile, Tudor veni neașteptat de prompt și de bine documentat, cu toate actele cerute. Și începură să lucreze.

Maria ar fi putut lucra și singură, cerându-i doar la telefon vreo informație care scăpase printre acte sau anumite amănunte, dar simțea cumva nedefinit că îi face plăcere ca el să fie acolo și că sentimentul era reciproc, așa că îl lăsă să stea pe fotoliul din față, explicându-i pas cu pas ce analizează, cerându-i informații și făcând calcule împreună.

La început a fost ca o joacă, apoi și-a dat seama că devenea din ce în ce mai mult. Se înțelegeau din priviri, se ajutau unul pe altul și, în afară de interesul comun ca să iasă o lucrare bună, se simțeau tot mai bine împreună. Parcă se completau reciproc, zâmbeau amândoi și se încruntau deodată când ceva părea de nerezolvat și li se părea interesant să calculeze și să rezolve problema. Își treceau actele de la unul la altul verificând estimările și se priveau bucuroși în ochi când toate ieșeau cu profit.

Să faci un Plan de afaceri nu e tocmai ușor, dar Maria era specialistă în asta și ajutorul lui era de folos, făcând ca lucrul să pară un joc interesant de puzzle.

Totuși, o documentație bine fundamentată se face în câteva zile, oricât de specialist ai fi, așa că ei se întâlniră zilnic, vreme de-o săptămână. Și ședințele începură să fie ciudat de dulci și tandre, calculele se transformară în poezie și mâinile lor se întâlneau pe neașteptate și mângâietor pe câte-o foaie de hârtie, când își aplecau împreună capetele ca să vadă mai bine. Și parcă din ce în ce mai des simțeau nevoia să întoarcă amândoi aceeași foaie din dosar, să o privească împreună, să o citească și să-și apropie capetele.

Nici nu mai știau de ce se întâlnesc: să termine un Plan de afaceri sau ca să fie împreună, să stea unul lângă altul, să se privească în ochi și să-și zâmbească. Și trupul lui mirosea întoteauna proaspăt, nu a deodorante sau a parfumuri, ci într-un fel aparte, care părea doar mireasma frumuseții lui.

Dar cum toate proiectele au un sfârșit, îl terminară și ei pe-al lor și Tudor își luă încântat Planul de afaceri, declarându-l foarte bun.

Înainte de a pleca, o rugă pe Maria să îl aștepte a doua zi la sfârșitul programului, ca să bea o cafea împreună.

Dar a doua zi Maria simți o tensiune sfâșietoare și, obosită de ședințele cu Tudor, de căsnicia ei dezastruoasă și de traiul cu Adrian, îi spuse secretarei că au apărut probleme neașteptate și că trebuie urgent să-și ia concediu, așa că își luă lucrurile și fugi acasă. N-a mai știut nici ea de ce anume fuge, dar pur și simplu a fugit.

ÎNTRE DRAGOSTE ȘI DATORIE

Trecu o săptămână de concediu, în care Maria încercă să-și facă ordine în lucruri și în viață, dar mintea nu-i era acolo. Toate gândurile îi fugeau către Tudor, ca niște hoți prea iuți ca sa-i poată urmări.

Vineri spre seară o sună secretara și-i spuse că Tudor a căutat-o de câteva ori și-a întrebat insistent de ea. Ce să facă: să-i dea numărul privat de telefon sau nu?

Maria n-a mai avut timp să-și facă planuri în mintea ei analitică și i-a răspuns din reflex:

- Dă-l, dacă-l mai cere!

Nu trecură nici două ore și o sună Tudor:

- Ce mai faci? Te-am căutat atunci să mergem la o cafea, dar secretara mi-a spus că a intervenit ceva important și-a trebuit să pleci. Sper că nu ți s-a întâmplat nimic rău!

- Nu, dar am avut probleme cu mașina și-a trebuit să mă ocup de ea.

Asta nu era chiar o minciună, că într-adevăr avusese probleme și cu mașina.

- Și-ai rezolvat? Dacă vrei vin să te-ajut. Mă pricep foarte bine la mașini.

- Nu mai e nevoie, mulțumesc frumos! Am fost la Service și-am reparat-o. Nu mai trebuie decât să-mi iau alte numere de înmatriculare.

- Și când mergi după ele?

- M-am gândit să merg luni și apoi totu-i în regulă!

- Pot să te rog ceva?

- Bineînțeles!

- Dar mult, mult de tot! Te rog lasă-mă să vin cu tine după numere! Mergem amândoi, rezolv eu toate actele și tu nu trebuie decât să stai lângă mine și să semnezi. Să știi că nu prea-i treabă de femeie să te înghesui printre toți bărbații, acolo la Poliție.

- Păi...

- Te rog mult, mult de tot, nu mă refuza! Lasă-mă să fac și eu ceva pentru tine!

Maria a amuțit. Era vorba să meargă cu Adrian, dar nu avea putere să-l refuze pe Tudor. S-a gândit repede: ce-ar fi fost rău dacă mergea cu Tudor? Și, fără să recunoască, ar fi vrut tare mult să-l vadă. Îi era foarte, foarte dor de el! Și merita și ea atâta de la viață!

Cu glas dulce, fără să accepte un refuz, Tudor îi spuse hotărât:

- Deci mergem luni! De unde să te iau?

Maria i-a răspuns automat:

- Vin eu la tine cu mașina.

- Atunci, te-aștept! Pe luni!

- Pe luni!

Toată liniștea impusă până atunci a dispărut ca prin farmec. Sufletul îi tânjea dureros după blândețea ființei lui Tudor, dar rațiunea urla că nu-i bine ce face! Era împreună cu Adrian, iubirea nu exista și toate câte i se întâmplaseră nu făceau decât să confirme că speranțele noi nu fac decât să aducă noi dezamăgiri. Așa fusese până atunci și-așa va fi mereu.

Îi promisese lui Tudor că merge luni cu el și-acum nu mai știa ce să-i spună lui Adrian. Sâmbătă seara își luă inima-n dinți:

- Știi, nu mai e nevoie să te deranjezi cu numerele de înmatriculare, că oricum ești ocupat. Mă duc cu un client de la serviciu, că are drum încolo. O să m-ajute să rezolv și tu te poți ocupa de ale tale. Nu stau mult, doar iau numerele și vin acasă. Cred că tu nici nu ajungi până la ora aia.

Adrian n-a spus nimic câteva clipe, părând că se gândește: cum, așa dintr-o dată a hotărât Maria că merge cu un client? De obicei ea evita străinii și îl ruga pe el să o ajute, chiar dacă asta îl scotea din sărite. A întrebat liniștit, nevoind să pară suspicios:

- Ești sigură că n-ai nevoie de mine? Te descurci cu acel...client?

Maria a răspuns calmă:

- Stai liniștit că mă descurc! Nu-ți face nici o grijă!

Adrian nu a mai zis nimic în ziua aceea, dar îl frământa gândul plecării ei cu un bărbat străin. Ca să vadă despre cine-i vorba, a întrebat duminică:

- Nu pot să vin și eu cu voi doar până la ieșirea din oraș, că am ceva treburi de rezolvat acolo?

Maria știa că nu are nici o treabă de rezolvat, ci doar voia s-o controleze, așa cum făcea tot timpul, așa că îi răspunse:

- N-am știut că ai treburi pe-acolo luni, că nu erai prea încântat să vii cu mine. Oricum nu mergem singuri. Mai vin încă trei persoane, așa că nu mai este loc. Dacă ai ceva de rezolvat îți las mașina când mă întorc.

Adrian a rămas pe gânduri, neștiind ce să creadă: merg doar ei doi sau merg mai mulți și-atunci nu are de ce să-și facă griji. Nu că i-ar fi păsat lui prea mult de Maria, că avea el micile lui aranjamente, dar banii erau bani, casa era casă și Maria era fată bună. Stăteau de patru ani împreună și el nu se spetea cu nimic, trăind împărătește din banii ei și în gospodăria ei. De data asta însă, Maria s-a dovedit îndărătnică și Adrian s-a gândit să nu mai insiste, iscând discuții fără rost. În fond, venea tot acasă și niciodată n-a avut motive să se îndoiască de ea.

Pe de altă parte, Maria se simțea încolțită. Îi era dor de Tudor și nu voia asta. De ani de zile era cu Adrian și nu ar fi schimbat nimic, deși știa că nu-i merge bine. Se încinsese acum în sufletul ei o luptă ciudată între obișnuință și chemarea unui sentiment pe care nu-l mai simțise niciodată și care îi părea mult prea obositor și obsedant. Și nu mai știa ce să facă și să simtă.

S-a frământat toată noaptea de sâmbătă și duminică toată ziua, oscilând între ce-ar vrea să facă și ce s-ar cuveni, în capul ei iscându-se un haos dureros. O vâltoare de sentimente și gânduri îi invadară inima și mintea, nemaiștiind ce să aleagă dintre ele.

Și toate o frământară și-o măcinară, încât duminică seara a început să se simtă cu adevărat rău. A cuprins-o o slăbiciune și o sfârșeală epuizantă, așa că a hotărât să pună capăt întregii povești și l-a sunat pe Tudor să anuleze întâlnirea. Dar Tudor n-a răspuns, așa că rămas ca înainte: să se întâlnească luni cu el.

În dimineața de luni s-a trezit la șase, sfârșită și bolnavă și la ora șapte a fost la Tudor.

El o aștepta vesel în poartă, cu ochii iradiind de bucurie. Ea a zâmbint la rândul ei, dar înreaga tensiune psihică i-a înmuiat picioarele. I-a spus incet:

- Nu te supăra, nu știu ce am, dar nu mă simt bine deloc!

El a privit-o îngrijorat:

- Mai vrei să mergem?

- Da.

Odată urcați în mașină, i-a cuprins pe amândoi aceeași vrajă deja cunoscută, de parcă simpla apropiere dintre ei ar fi creat o tensiune dulce, dar greu de suportat. Era în mașină o forță magnetică, ce îi ținea și delicat dar și încătușați într-o îmbrățișare strânsă.

Nici un cuvânt nu-și avea rostul în simțămintele acela. Dar încet, încet, tensiunea s-a transformat întro liniște profundă și încătușarea într-un sentiment de siguranță și împăcare, de parcă așa ar fi trebuit să fie de când lumea: ei doi, acolo împreună. Tudor conducea lin și atent și ea plutea în lumea lor, simțindu-l doar cum o privea din când în când îngrijorat, cu ochi de părinte neliniștit.

În zilele care trecuseră, Tudor aflase totul despre ea. A căutat-o pe Maria zile în șir, apoi s-a interesat și a aflat că nu e singură. A încercat s-o uite, dar nu și-a putut lua gândul de la ea, nici ziua și nici noaptea. Dacă ea nu se căsătorise cu bărbatul acela de-atâta vreme, însemna că existau motive. Era dreptul lui să spere și să lupte, mai ales că simțea în sufletul lui că și Maria îl iubea. Doar dorul l-a făcut să sune.

Era prima dată când stăteau atât de aproape unul de altul și fiecare simțea căldura celuilalt prin haine și sentimentele crescură și mai intense și mai dureroase, invadând fără milă spațiul îngust din mașină.

Ajunși în municipiu, Tudor o lăsă grijuliu în mașină și plecă să rezolve problemele.

După o vreme se întoarse și-o întrebă cum se simte.

- Destul de rău, răspunse ea.

El îi zâmbi liniștitor:

-Am rezolvat cu actele, dar trebuie să vii și tu acolo, ca să semnezi.

Intrară amândoi în biroul de înmatriculări, unde era plin de bărbați ce se înghesuiau, pe putere, s-ajungă la ghișeu.

Maria se așeză pe o bancă și Tudor intră înapoi în rând. Prin toată mulțimea aceea, se simțeau de parcă ar fi fost doar ei singuri în încăperea plină. Se priveau din când în când și ochii li se luminau, învăluindu-i blând în lumea lor.

Când a trebuit să semneze, a intrat și Maria în rând lângă el, înghesuiți fiind din toate părțile. Tudor a îmbrățișat-o protector, ferind-o de îmbrâncelile bărbaților din jur și au simțit cum trece puternic un scurt-circuit prin ei, lipindu-i cu totul unul de altul, ca și cum ăsta era cel mai firesc lucru ce trebuia să se întâmple.

După ce au rezolvat tot și au ieșit afară, Tudor a întrebat:

- Și-acum ce facem? Hai să mâncăm ceva și-o să te simți mai bine! Și putem să ne plimbăm toată ziua, că azi mi-am luat liber.

Abia așteptase momentul să rămână numai cu ea.

Maria știa că așa ar fi trebuit să fie, dar nu putea să facă asta, atâta timp cât Adrian o aștepta acasă. Voia din tot sufletul să rămână, dar simțea ca nu putea să-i facă rău celuilalt și-a răspuns:

- Nu, mai bine ne întoarcem acasă, că nu mă simt prea bine.

Tudor a zâmbit trist și i-a răspuns încet:

- Bine, dacă așa vrei tu...

Pe drumul de întoarcere, apropierea și dorința dintre ei era atât de mare, încât aerul clocotea fierbinte, în valuri de căldură și durere.

Opriră la o benzinărie, să alimenteze mașina. Și în timp ce stătea acolo sprijinit de capotă, Tudor o privi lung pe Maria, cu cea mai arzătoare și mai înflăcărată rugăminte mută. Ea a plecat însă capul. I se sfâșia inima de iubire și neputință, între dragoste și datorie.

Până acasă a mai fost drum puțin și ajunși la poarta lui, Tudor a mai încercat o dată:

- Dacă vrei, îți pun eu numerele pe mașină. Pot să te ajut oricând cu orice, pot să fac ce vrei tu, numai să-mi spui!

Ea i-a răspuns trist:

- Lasă că mă descurc acum. Îți mulțumesc din suflet pentru tot!

Acasă, Adrian îi calca o cămașă.

Maria a rămas stupefiată, că Adrian nu mai făcuse niciodată așa ceva. O privi întrebător și îi văzu tristețea din ochi, așa că nu mai știu nici el dacă trebuie să se bucure că a venit atât de repede sau să se întristeze.

Și când Maria, înfrigurată și palidă s-a ghemuit în pat cu dinții încleștați, Adrian s-a apropiat și s-a aplecat peste ea întrebând:

-A venit clientul ăla? Ai rezolvat cu numerele?

-Da, a venit.

-Și ce-i cu tine?

Ea i-a răspunse stins, nemaisuportând să se-ascundă:

-Îl iubesc!

MEREU ÎMPREUNĂ

Despărțirea de Adrian a fost rapidă și nici pe departe așa de grea cum a crezut. În seara aceea, după ce a încercat cu urlete și circ să își păstreze teritoriul, văzând că nu mai are șanse, Adrian a plecat la el acasă, spunându-i că niciodată nu l-au interesat sentimentele ei, ci doar banii și confortul. Până și telefonul lui avea parolă secretă, ca să nu știe Maria cu cine se întâlnește.

Nici măcar nu și-a rămas bun, ci a plecat așa, pur și simplu, trântind ușa după el și lăsându-și lucrurile acolo, în ideea că va veni odată după ele. Mult mai târziu, când Maria s-a gândit să-i pună hainele în cutii, a văzut că nu era nimic de valoare. Cine știe când și cu ce scop, își luase tot ce era important, rând pe rând și pe ascuns, așa cum le făcea el pe toate.

După câteva zile, Maria și-a facut curaj și l-a sunat pe Tudor:

- Servus, Tudor! Maria sunt. Ce mai faci?

Vocea lui se auzi dulce și melodioasă:

- Ce surpriză! Speram să te mai aud! Sunt cu treburi prin Austria. Tu ce mai faci?

- Păi... eu m-am gândit să te sun să văd ce faci!

- Nu prea bine. Sunt obosit și abia aștept să ajung acasă. Tu ești bine?

- Destul de bine.

- Și-n rest?...

- În rest... nimic. Totul e bine.

După o tăcere scurtă, el întrebă stânjenit:

-Cum de mă suni? Ești singură acasă?

- Da.

-În seara asta?

-Nu. De tot.

Se auzi respirația lui Tudor.

- Și el?

- El a plecat.

Tăcere.

- Tu ai vrut asta?

- Amândoi.

Și iar tăcere. Apoi Tudor:

-Și tu ești bine?

Maria râse:

-Da, acum sunt bine. Acum sunt foarte bine!

Urmă o lungă tăcere. Apoi se auzi vocea lui, încet, abia șoptită:

- Am avut și eu vreun rol?

Maria îi răspunse, la fel de încet:

-Tu ce crezi, ai avut?

Se auzi iar Tudor:

-Nici măcar n-am mai îndrăznit să sper. Te-am lăsat să alegi singură. M-am gândit că dacă ții la mine mă cauți tu.

-Și vezi că te-am sunat.

Vocea lui deveni o șoaptă rugătoare:

-Înseamnă că te gândești la mine?

Maria izbucni exploziv, cu voce înceată și întretăiată:

-De-o vreme nu mă mai gândesc decât la tine! Te rog să nu fi supărat că n-am rămas atunci! N-am putut să fac altfel. N-am vrut să-ți fac nici ție rău, nici lui. Dar întâi trebuia să-i spun. Așa era corect.

Tudor parcă surâse în telefon și vorbi iar, încet, mângâietor, de parcă șoaptele lui nu ar fi fost cuvinte, ci sărutări și alintări:

-Ai făcut foarte bine, Maria. Nu ne putem clădi viața pe minciuni. De-aceea nu te-am mai sunat. Dar acum sper că știi ce vrei și totu-i lămurit. Știai că te iubesc?!

-Știam. Și te iubesc și eu!

-Eu te iubesc mai mult! Te iubesc de când te-am văzut prima dată. Aș vrea acum să fiu acolo! Aș vrea din tot sufletul meu, dar încă sunt pe drum. Dacă aș fi știut, n-aș fi plecat din țară. Mâine ajung acasă. Nu fi tristă și nu te mai gândi la nimic, că mâine sunt în România și vin direct la tine și totul o să fie bine! Cum ajung acasă, vin direct la tine. Maria, mai spune-mi te rog încă o dată: mă iubești?

-Da, Tudor, te iubesc!

-Dragostea mea! Nu te mai supăra pentru nimic, că mâine sunt acolo! Gândește-te numai la mine și așteaptă-mă, că vin! Promiți?

- Promit, Tudor!

- Mâine la prânz, ajung la tine și o să fie bine. Te iubesc din tot sufletul meu!

-Și eu!

-Acum dormi liniștită! Sunt cel mai fericit om din lume! Pe mâine!

-Și eu sunt fericită, Tudor! Abia aștept să vii! Pe mâine!

Maria închise telefonul. Iradia de fericire. Era din nou în lumea lor vrăjită în care amândoi erau uniți, oriunde ar fi fost. A adormit târziu și dulce, cu vocea lui în amintire, voce care nu vorbea ci săruta și respirația lui o învălui liniștitor în somn, așa cum o auzise la telefon, ușor, încet, lângă urechea ei.

A doua zi de dimineață, o trezi brutal telefonul.

Secretara:

- Bună dimineața! Ați auzit ce nenorocire s-a întâmplat?

Maria întrebă buimacă:

- Nu. Ce s-a întâmplat?

- A murit Tudor!

Maria înlemni. Secretara continuă:

- A avut un accident azi-dimineață pe la cinci, lângă Arad și a murit! A intrat în el un tir mare și l-a făcut praf! Mașina-i ruptă în două și el, săracul, n-a mai avut nici o șansă. L-a zdrobit de tot! Când l-au scos din mașină era în comă și nu și-a mai revenit. A murit în Arad la spital.

Maria nu înțelegea:

- Cum?! Nu se poate! Cum să moară Tudor? Ce tot vorbești?

- Da, a murit e absolut sigur! S-a dus mama lui să îl aducă acasă. Mașina au adus-o deja, e la Service în curte. Cineva i-a făcut o poză și mi-a trimis-o pe mail. Dacă vreți v-o trimit!

Maria începu să înțeleagă că totul e real și se ridică din pat îngrozită:

- Nu, nu, te rog nu mi-o trimite, nu vreau s-o văd!

Cum să vadă mașina? Nu voia să știe că Tudor a murit, nu voia să mai audă nimic, nu voia să vadă nici o mașină și nici să-și închipuie cum a fost, nu putea trăi toată viața cu imaginea aceea de coșmar.

Secretara îi spuse, tristă:

-V-am sunat că știam că vă-nțelegeți bine. Nici mie nu mi-a venit să cred! Toată lumea-i șocată!

Maria a întrebat încet:

- Și nu a suferit?

- Nu cred. A fost în comă până a murit. L-a făcut pur și simplu praf!

Maria îi răspunse:

- Bine, îți mulțumesc că m-ai sunat! Acum te las și mai vorbim!

- Ok! Îmi pare așa de rău!

- Și mie!

O vreme rămase împietrită, fără să mai gândească. Încercă să realizeze că tot ce-a auzit era adevărat. Contactul cu realitatea se făcea greu și întrerupt. Ba simțea că îl așteaptă, așa cum promisese, ba își dădea brusc seama că nu va mai veni niciodată! Adevărul nu încăpea în mintea ei. Apoi începu să se revolte: era de-a dreptul de inuman că nu-l va mai vedea vreodată, că nu-i va mai auzi vocea, că nu va mai privi în ochii lui blânzi, adânci și calzi, că dragostea ei nu mai este, că s-a dus! Nu e de conceput!

Nu mai știa dacă au trecut minute sau ore întregi sau timpul infinit de când stătea așa privind în gol, ba amintindu-și tot, ba pierzând orice contact cu realitatea, împietrită în sine, ruptă de orice sentiment, când deodată auzi un hohot puternic de plâns și mirată, se uită în jur și își dădu seama că plânsul acela izbucnise din străfundurile ei. Și plânse așa în hohote timp îndelung, până când nu mai avu nici putere să plângă și apoi scânci întretăiat ca un copil neputincios și apoi plânse din nou, pierdută, cu pumnii la gură, cu mâinile în păr, strângându-l cu putere din rădăcini ca să-l simtă și apoi scâncind din nou, până când trecu mult timp în care nici măcar nu mai știa dacă plângea sau nu, ba simțind tot, ba neștiind nimic.

Și nu știu cum din zi se făcu noapte și din starea aceea incertă dintre realitate și nedefinit, trecu încet și pe tăcute într-un vis ca într-o transă, un vis în care totul se liniști, ca prin farmec.

Și Tudor era lângă ea, zâmbindu-i îngerește și privind-o frumos cu ochii lui mângâietori, intrându-i în suflet și îmbrățișând-o:

- Am venit, ți-am spus că vin! Chiar dacă nu am putut să vin altfel, sunt aici pentru totdeauna. N-o să fi niciodată singură, că eu voi fi mereu cu tine. Nu trebuie decât să te gândești la mine. O să trecem împreună prin toate. Și dacă n-o să mai ai o mare iubire, tu știi că m-ai avut pe mine și eu te-aștept oricât ar trebui, și-o să rămânem amândoi mereu.

Maria nu mai auzea nimic, de parcă nici nu mai conta. Nu mai simțea nici timpul, nici spațiul, nici durerea, ci doar fericirea și liniștea de-a fi cu el.

Și când se trezi încet din strania transă, înțelese că tristețea nu are rost, că nu mai contează dacă se mai văd în viața asta și pe pământul ăsta. Își regăsise iubirea. Ei doi erau împreună demult, de la începuturile lumii și se întâlniseră din nou aici, în viața asta și pe pământul ăsta, unde nu au putut rămâne unul lângă altul, ci doar s-au revăzut și s-au iubit, ca întotdeauna. Și chiar dacă întâlnirea a fost scurtă, acum știa sigur că el o va aștepta mereu, orice ar fi și orice drum va alege. Nu-i trebuia decât curaj să meargă mai departe.

Și întotdeauna, pe orice cale va merge, undeva la capătul drumului el o va aștepta la infinit, zâmbindu-i blând și protector, ca să rămână veșnic împreună, chiar dacă dincolo de moarte.